

LBRIS

We know
books

Daniel Nițoi

AZI NU E TIMP
SĂ MORI

versuri

CUPRINS

Mi-ai luat, Tu, Doamne	9
Spovedanie.....	11
Plecat-ai de la mine.....	13
Am tras cortina – Lăsați-mă să mor.....	15
Nu mai e timp... ..	16
Vindecă-mă, Doamne!	17
Rugăciune	19
Azi nu e timp să mori.....	21
În strigăte triste de libertinaj	22
Am încercat păcatul	23
Fericire	25
Retorică.....	26
Rugăciune	27
Zbate	28
Nu mai știu să scriu.....	29
Leacul inimii trimis-ai boală.....	31
Nimic	32

Plăsmuire	33
De nu era păcat	34
Nu mai vreau.....	36
Ce fericiți!	37
Ce răsărit frumos.....	39
Nu, n-a venit ceasul tristeții	40
Coșmăruiesc adesea	42
Mi Te-au ascuns nebunii.....	44
Nu ne mai iubim bătrânii	46
Mă-ntreb adesea.....	48
Greșite-mi par toate	50
Vom pune punct!	51
Ca un Cupid Stupid.....	52
Ce-ncerci păcatul trândăviei?	54
Sub semnul de război.....	56
Rugă.....	57
Omul nu prea stă bine cu timpul.....	59

ACEASTĂ CARTE A FOST PUBLICATĂ CU SPRIJINUL
ASOCIAȚIEI CULTURALE „PERFORM A.R.T.”

Mi-ai luat, Tu, Doamne

Mi-ai luat și slova, Doamne!
Și nu mai știu să scriu.
Mi-ai luat, cuvântul, vorba
Și-ncet sufoci și viața mea.

Mi-ai luat tăcutul gând
Și-avântul slobod al copilăriei;
Mi-ai luat și lacrima durerii
Și tristul gând al resemnării

Mi-ai luat, Tu, Doamne
Și încă îmi mai iei...
Speranța, gândul, fapta,
Șoptitul și răsplata....
Doar arhaisme-mi sunt în zori.

Mi-ai luat, Tu, Doamne
Și doar să mă dobori.
Doboară-mă odată

Și reclădește-mă în zori!
Să pot să zburd, să port cuvântul,
Alene uneori,
Al unei nopți cu lună
Al unei lungi amori.
Vegheat fiind doar de Tine
Și îngeri uneori;
Să pot să-ți port cuvântul
În pruncii Tăi cei noi
Să-Ți ducă vestea, buhul
Credinței în iubire
Și-n taine Sfinte uneori.

Mi-ai, luat, Tu, Doamne!
Să-mi dai mai mult în zori!

Spovedanie

- Ai?
- Am.
- Ai...?!
- Am, Doamne!
Și-mi e rușine uneori.
- Dar...?!
- Și asta, Doamne.
Și toate, deseori.
- Și chiar și...?!
- Și asta, rareori.
- Nu cred că...
- Nu, Doamne.
Asta-mi dă fiori.

- Și cum să-ți iert atâtea?!
- De poți să ierți din ele, le iartă până-n zori.
Dar uită, Doamne, uită ce îți dă fiori.
- Socoți fiorul că m-atinge?
- De nu fiorul Ți-am stârnit
Atunci păcatul Îl poți frânge
Și crud voi fi ca-ntr-un botez în ape sfinte.

Botează-mă iar, Doamne!

Și... Fă-mă mai cu minte.

- De cerci păcatul, cum poți gândi la cele Sfinte?
- Regret mult, Doamne, că n-am avut cu mult mai multă minte.
- Socoți pe vorbe ca Eu să fac minuni?
- Dar fapte, Doamne, nu am 'nainte-ți să îți pun Ci doar cuvânt sortit greșelii
Și, poate, doar păcate noi născute ca din tun.
Și chiar dorința oarbă ca eu să mă supun.

Plecat-ai de la mine

Mi-e frig și candela de mult s-a stins.

Plecat-ai de la mine.

Mi-e teamă și groaza m-a cuprins,

Plecat-ai de la mine.

Mi-e somn și duhul trândăviei m-a cuprins

Dar, tu, plecat-ai de la mine.

Mi-e sete. Și foame uneori de necuprins

Dar tu... Uitat-ai tu de mine.

Mi-e duhul trist și trupul parcă mi-e închis

Dar, tu, înălțatu-te-ai din lume.

Mi-e groază și mă doare trupul în abis

Dar tu, și ochii ți-ai închis de mine.

Nălțat-ai îngere, aripi spre cer

Uitat-ai chiar de mine

Uitat-ai chiar că Dumnezeu

Sortitu-te-a chiar mie?

Și supărarea ce-ți revie
Nu-i bună-n a ta lume.
Nu mă lăsa în veac s-adorm
Nestingherit în trândăvie;
Ci-i lasă inimii un loc
Ca să o umpli doar cu mine.

Îmi iartă îngere trădarea
Și gândul rău și nepăsarea,
Păcatul rău și limba-mi ca de foc.
Rămâi cu mine și-n inimă-mi fă loc
Ca tu s-alunghi păcatul, iar eu doar să mă joc.
Rămâi cu mine, îngere, mă umple de soroc
Cu-a Dumnezeieștii limbă grăiește-mi ca prin foc,
Să înțeleg iubirea și-al vieții nenoroc;
Să-i înțeleg pe oameni, să-i vindec ca prin joc
Și vindecă-mi tu sufletul ce-o suferi în loc.

Am tras cortina – Lăsați-mă să mor

Se-ntâmplă-acum în lume... lucruri care mă dor.
Se-ntâmplă... nu dau nume, căci toate mă-nfior.
Și îngeri triști își cântă moartea ca-ntr-un cor,
Iar inima nu-mi bate. Refuză. Vrea să mor.

Se-ntâmplă-acuma-n lume o lipsă de amor
Și se mimează pacea de cel mai prost actor.
Se-ntâmplă. Da! Se-ntâmplă, o vezi pe măști ce dor.
Și sufletul mi-e rece, Și plâng în cimitirul lor.

Se-ntâmplă, Ohooo! Se-ntâmplă, noroc că's de decor
În astă lume vie, lipsită de sonor.
Și viul ei răsună în morțile simțirii
Vânzându-și sufletul pe bani, cu gândul nemuririi.

Se-ntâmplă un desfrâu al unei vieți ce doare
Și-n agonia ei în bani nu simte dar cum moare.
Iar îngeri triști le trâmbiță în cer iubirea
Lăsată doar să moară, căci mai veselă e despărțirea.

Se-ntâmplă-n lume, am tras acum cortina
Lăsați-mă să mor, căci moartă e iubirea.

Nu mai e timp...

Mi-am ascultat gândurile.
Sunt goale.
Mi-am ascultat sentimentele.
Sunt pale.
Mi-am ascultat sufletul.
Simt că moare.
Mi-am ascultat inima – precum clopotul.
Scârție agale.
Mi-am ascultat suflul.
Sacadat, parcă dispare.
Mi-am ascultat rugăciunea
Să capăt putere mai mare.
Mi-am ascultat confesiunea
Să-ndrept ruga către iertare.
Mi-am ascultat condamnarea
Să mă-nfior de viața-mi trecătoare.
Mi-am ascultat virtutea și bunătatea...
Simt nimicnicia și nu mai sunt prea mare.
Mi-am ascultat în avans pedeapsa
Pentru că simt cum lațul strânge;
Nu mai e timp pentru iertare.

Vindecă-mă, Doamne!

Vindecă-mă, Doamne, de patima iubirii
Ce trupul o transformă-n scârbă
Și-asemeni unui Tolstoi să o dedau muririi
Și-n gândul meu să o îngrop în humă.

Vindecă-mă, Doamne, de-o patimă ce-mi pierе
Trupul prefăcut prin taina-aceasta doar în fiere
Și-asemeni unui diavol ce în desfrâu se pierе
Tu Crucea Ta să-mi dai să birui înainte de vreme.

Vindecă-mă, Doamne, de păcatul ce se cere
De-o lume în desfrâu, în belșug fără durere
Și-asemeni îngerului ce-Ți plânge-n poartă și cere
Înghenunchez săvârșind păcatul și-l plâng chiar cu durere.

Vindecă-mă, Doamne, de-acest nărod de obicei
Și-aruncă ispita cununiei să nu rămân holtei
Într-o viață paradită fără de crâmpei
Ce fără de credință pluti-voi printre lei.